

C/2024/5642

30.9.2024

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2024 r. – Sharif/Rada

(Sprawa T-384/24)

(C/2024/5642)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ammar Sharif (Bejrut, Liban) (przedstawiciel: adwokat G. Karouni)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonych aktów, a mianowicie art. 27 ust. 2 lit. b) i ust. 3 oraz art. 28 decyzji 2013/255, zmienionej decyzją 2015/1836 oraz art. 15 ust. 1a lit. b) rozporządzenia nr 36/2012, a także stwierdzenie, że nie mają one zastosowania wobec skarżącego w zakresie, w jakim przepisy te go dotyczą;
- stwierdzenie nieważności w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego:
  - decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2024/1510 ⁽¹⁾ z dnia 27 maja 2024 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii, a także załącznika I do tej decyzji;
  - rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2024/1517 ⁽²⁾ z dnia 27 maja 2024 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii, a także załącznika II do tego rozporządzenia;
- zasądzenie od Rady kwoty 10 000 EUR tytułem odszkodowania za wszystkie poniesione szkody;
- aby zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami została obciążona strona przegrywająca sprawę;
- aby Rada pokryła własne koszty oraz koszty poniesione przez skarżącego, przy czym zastrzega on sobie prawo do ich dostosowania w toku postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu sądowego. Skarżący zarzuca Radzie naruszenie prawa do obrony, w szczególności prawa do bycia wysłuchanym przed wydaniem decyzji o umieszczeniu jego nazwiska w spornych wykazach.
2. Zarzut drugi dotyczący błędu w ocenie i braku dowodu. Twierdzenia Rady dotyczące istnienia „samoistnego ryzyka, że odziedziczone mienie będzie wykorzystywane do wspierania działalności reżimu syryjskiego, wejdzie bezpośrednio w jego posiadanie i potencjalnie przyczyni się do brutalnych represji reżimu syryjskiego wobec ludności cywilnej”, należy definitywnie odrzucić ze względu na to, że są one pozbawione wszelkich podstaw i są dotknięte brakiem jakiegokolwiek podstawy faktycznej na ich poparcie. Rada nie przeprowadziła obiektywnej analizy sytuacji skarżącego, co pozostaje w sprzeczności z przywołanym kontekstem.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności przy ingerencji w prawa podstawowe. Sporny środek powinien zostać unieważniony ze względu na to, że jest on nieproporcjonalny w stosunku do celu realizowanego przez sporne akty. Dysproporcja wynika w szczególności z faktu, że sprawa dotyczy całości mienia skarżącego bez żadnego rozróżnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. L, 2024/1510.

⁽²⁾ Dz.U. L, 2024/1517.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa własności. Zaskarżone akty w nieuzasadniony sposób naruszają prawo własności skarżącego, ponieważ obejmują bez rozróżnienia mienie, które może być przez niego odziedziczone, jak również mienie osobiste lub odziedziczone po jego rodzinie.
